

Syyteneuvottelumenettelyn edellytykset ja syyteoikeuden vanhentuminen

ASIAN VIREILLETULO

Apulaisvaltakunnansyyttäjä on 27.1.2020 siirtänyt syyttäjälaitoksesta annetun lain 27 §:n 2 momentin mukaisesti oikeuskanslerin arvioitavaksi asian, jossa syyttäjä oli ryhtynyt syyteneuvotteluun, jonka seurauksena tuomioesityksessä esitettiin, että vastaajat tuomitaan veropetoksista sakkorangaistukseen, vaikka syyteoikeus näiden osalta oli vanhentunut. Apulaisvaltakunnansyyttäjä on samalla saattanut oikeuskanslerin tietoon käräjätuomarin ja asiassa avustajana toimineen asianajajan menettelyn.

SELVITYS

Käräjäoikeuden puheenjohtajana asiassa toiminut käräjätuomari A on antanut menettelystään 26.2.2020 päivätyn selvityksensä. Käräjäoikeuden laamanni on antanut 24.3.2020 päivätyn lausuntonsa.

Asiassa syyttäjänä toiminut aluesyyttäjä B on antanut menettelystään 13.3.2020 päivätyn selvityksen. Apulaisvaltakunnansyyttäjä on antanut 25.3.2020 päivätyn lausuntonsa.

MERKINTÄ

Oikeuskansleri on 12.2.2020 saattanut vastaajien avustajana asiassa toimineen asianajajan menettelyn valvonta-asiana tutkittavaksi Suomen Asianajajaliiton yhteydessä toimivalle valvontalautakunnalle (dnro OKV/6/41/2020).

Korkein oikeus on 4.3.2021 asioissa antamallaan päätöksillä hylännyt apulaisoikeuskanslerin hakemukset käräjäoikeuden asioissa antamien lainvoimaisten tuomioiden purkamisesta. Korkein oikeus on todennut, että tuomioiden purkaminen ei koituisi asioissa oikeudenkäymiskaaren 31 luvun 8 §:ssä edellytetyllä tavalla syytetyn eduksi eikä näin ollen asiassa ole edellytyksiä suostua pyyntöön tuomioiden purkamisesta.

RATKAISU

1 Oikeusohjeita

Syyteneuvottelua koskevat säännökset ovat 1.1.2015 voimaan tulleissa oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 1 luvun 8-12 §:ssä ja 5 b luvussa (670/2014), rikoslain 6 luvun 8 a §:ssä ja 8 luvun 3 a §:ssä (673/2014) sekä esitutkintalain 3 luvun 10 a §:ssä (672/2014). Syyteneuvottelujärjestelmän tavoitteena on nopeuttaa laajoissa ja vaativissa asioissa rikosprosessimenettelyä siten, että tehostuneen viranomaistoiminnan tuloksena resursseja voidaan kohdentaa tarkoituksenmukaisemmin.

Tuomioistuinlain 9 luvun 1 §:n 2 momentin mukaan tuomarin on virkatoimissaan oltava tunnollinen ja huolellinen.

Valtion virkamieslain 14 §:n 1 momentin mukaan virkamiehen on suoritettava tehtävänsä asianmukaisesti.

Aluesyyttäjän arvioitavana olevan menettelyn aikaan voimassa olleiden syyttäjälaitoksesta annetun lain (439/2011) 6 §:n 1 momentin ja Syyttäjälaitoksesta annetun lain (32/2019) 9 §:n mukaan syyttäjän tehtävänä on huolehtia rikosoikeudellisen vastuun toteuttamisesta hänen käsiteltävänänsä olevassa asiassa asianosaisten oikeusturvan edellyttämällä tavalla.

Syyteoikeuden vanhentumisesta ja vanhentumisen katkeamisesta säädetään rikoslain 8 luvussa.

2 Tapahtumatiedot

Aluesyyttäjä B on nostanut syyteharkinnassaan olleessa kolmessa asiassa syytteet törkeistä veropetoksista. Syytteissä on ollut kyse siitä, että vastaajat ovat laiminlyöneet määrääjässä tehdä lahjaveroilmoituksen veron määräämistä varten äidiltään lahjaksi saamistaan arvo-osuuksista. Syytteiden mukaisten törkeiden veropetosten tekoajat ovat olleet kahdessa asiassa 5.9.2010 ja yhdessä asiassa 16.2.2011. Asiat ovat tulleet kärjäoikeudessa vireille 7.3.2019.

Pääkäsittely on määrätty pidettäväksi 18.9.2019. Pääkäsittelyn aloittamisen jälkeen aluesyyttäjä on ryhtynyt vastaajien avustajan kanssa oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain mukaiseen syyteneuvotteluun, jonka seurauksena syyttäjä on vaatinut yhteisellä 18.9.2019 päivätyllä tuomioesityksellä vastaajille sakkorangaistusta veropetoksista rikosten tekoajan ollessa alkuperäisen törkeitä veropetoksia koskevien syytteiden mukaiset. Veropetoksilla vältetyn veron määrä on ollut 77.350 eurosta 95.200 euroon.

Kärjäoikeus on samana päivänä antamallaan tuomioilla tuominnut vastaajat tuomioesityksen mukaisesti 5.9.2010 ja 16.2.2011 tehdyistä veropetoksista sakkorangaistuksiin. Puheenjohtajana asiassa on toiminut kärjätuomari A.

Rikoslain 8 luvun 1 §:n 2 momentin 3 kohdan mukaan oikeus syyttää rikoksesta vanhenee viidessä vuodessa, jos ankarin rangaistus on enintään kaksi vuotta vankeutta. Rikoslain 29 luvun 1 §:n mukaisesta veropetoksesta voidaan tuomita vankeuteen enintään kahdeksi vuodeksi. Täten tuomioesityksen mukaisten 5.9.2010 ja 16.2.2011 tehtyjen veropetoksen syyteoikeus oli vanhentunut ennen kuin syyteoikeuden vanhentuminen oli katkennut touko-, kesä- ja syyskuussa 2019 vastaajille tiedoksi annetuilla haasteilla.

3 Aluesyyttäjän menettelyn arviointi

Syyteneuvotteluun ryhtymistä voi esittää myös tuomari tai asianosainen, mutta syyttäjän harkittavissa on se, kutsuuko hän asianosaiset syyteneuvotteluun ja laaditaanko neuvottelun päätteeksi tuomioesitys. Syyteneuvottelumenettelyä voidaan soveltaa ainoastaan silloin, kun laissa säädetyt syyteneuvottelun soveltamisalaa koskevat edellytykset täyttyvät.

Oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 1 luvun 10 a § 5 momentin mukaan syyttäjän on toimitettava tuomioesitys tuomioistuimelle ennen syyteasiaa koskevan pääkäsittelyn aloittamista, jos syyttäjä on jo nostanut syytteen tuomioesityksessä tarkoitetusta rikoksesta. Syyteneuvottelu voidaan järjestää siis myös asian tultua kärjäoikeudessa vireille, mutta ei enää pääkäsittelyn aloittamisen jälkeen.

Yhtenä syyteneuvottelun soveltamisalaa koskevana edellytyksenä on oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 1 luvun 10 § 1 momentin 2 kohdassa todettu asian laatu, joka viittaa muun muassa asian oikeudelliseen tulkinnanvaraisuuteen. Lain esitöissä on tuotu esille, että syyttäjän ei tule jo objektiviteettiperiaatteen vuoksi ryhtyä syyteneuvotteluun, jos on epäselvää, onko tutkittavana oleva teko ylipäätään rangaistava tai onko se vanhentunut ([HE 58/2013 vp](#) s. 23).

Myös valtakunnansyyttäjän syyttäjille antamassa yleisessä ohjeessa syyteneuvottelua koskevan lainsäädännön soveltamisesta ([VKS 2015:6, dnro 26/31/14](#)) on todettu, että syyteneuvottelussa menettelyn kohteena olevan asian on oltava pääsääntöisesti oikeudellisesti selvä. Teon on selkeästi täytettävä väitetty tunnusmerkistö, syyteoikeuden vanhentumisessa ei saa olla epävarmuustekijöitä ja oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin periaatteiden noudattaminen prosessin aikana on oltava kiistatonta.

Aluesyyttäjä B on selvityksessään tuonut esille, että syyteneuvotteluun ryhtymiseen ja tuomioesityksen laatimiseen vaikutti osaltaan epävarmuus siitä, voisivatko syytteet menestyä törkeinä veropetoksina. Kun asiaan on liittynyt syyttäjän näkemyksen mukaan kyseinen oikeudellinen tulkinnanvaraisuus, niin oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 1 luvun 10 § momentin 2 kohdassa säädetyt syyteneuvottelun soveltamisalaa koskevat edellytykset eivät ole täyttyneet eikä syyttäjän olisi tullut ryhtyä toimenpiteisiin tuomioesityksen tekemiseksi.

Syyteneuvotteluun soveltuvien asioiden lisäksi lain säännökset rajaavat myös varsin tiukasti sen, mistä seikoista syyteneuvottelussa voidaan sopia. Järjestelmään liittyvän neuvottelun kohteena on tunnustetusta rikoksesta tuomittavan rangaistuksen lieventäminen sekä se, tekeekö syyttäjä osasta epäiltyjä rikoksia esitutkinnan rajoittamispäätöksen tai syyttämättäjäyttämispäätöksen. Sinänsä syyttäjä voi syyteneuvottelun yhteydessä tavanomaisen harkintavaltansa rajoissa tarkistaa syytettä neuvotteluissa ilmitulleiden seikkojen perusteella, mutta syyteneuvottelussa ei ole mahdollista sopia syytteen sisällöstä tai rikostunnusmerkistön valinnasta ([HE 58/2013 vp](#) s. 13). Myöskään syyteoikeuden vanhentuminen ei ole asia, josta syyteneuvottelussa olisi mahdollista sopia.

Syyteneuvottelumenettelyä koskevan oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 1 luvun 10 a §:n 3 momentin mukaan syyteneuvottelussa syyttäjän on tehtävä olosuhteiden vaatimassa laajuudessa selkoa epäillyn tai vastaajan ja tarvittaessa asianomistajan oikeuksista sekä tuomioesityksen merkityksestä.

Syyttäjien syyteneuvottelun käytännön toimintaa ohjaavat näkökannat on esitetty edellä mainitun valtakunnansyyttäjän syyteneuvottelua koskevan ohjeen VKS 2015:6 liitteenä olevassa muistiossa (dnro [26/31/14](#)). Asiassa saadun selvityksen perusteella aluesyyttäjä ei ollut laatinut asiassa kyseisen muistion mukaista syyteneuvottelumuistiota, johon olisi kirjattu syyteneuvottelun edellytysten täytyminen sekä se, miten syyttäjä on kertonut epäillyille ja asianomistajalle

tuomioesityksen merkityksestä, suostumuksen ja tunnustuksen vaikutuksesta ja epäillyn oikeudesta peruuttaa tunnustuksensa. Tämän vuoksi asiassa on jäänyt kirjaamatta syyttäjän selontekovelvollisuuden toteuttamisen lisäksi muun ohella se, mitkä ovat olleet ne kustannusten säästöt, joiden saavuttamiseksi syyteneuvottelumenettely on syyttäjän arvion mukaan ollut perusteltua.

Oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 10 §:n 2 momentin 3 kohdan mukaan tuomioesityksen laatimisen edellytyksenä on se, että asianomistaja on ilmoittanut esitutkinnassa, ettei hänellä ole vaatimuksia asiassa, tai suostuu asian käsittelyyn 5 b luvussa tarkoitetussa oikeudenkäynnissä. Syyttäjien syyteneuvottelun käytännön toimintaa ohjaavassa muistiossa on todettu, että asianomistajan suostumusta tiedusteltaessa asianomistajalle on päätöksenteon perusteeksi esitettävä luonnos tuomioesityksestä (dnro [26/31/14](#) s. 10).

Pidän varsin moitittavana sitä, että aluesyyttäjä oli laatinut tuomioesityksen tiedustelematta rangaistusta asiassa vaatineen asianomistajan suostumusta menettelyyn. Asianomistajan suostumuksen oli kysynyt ainoastaan puhelimitse kärjätuomari ja osin dokumentoimatta on jäänyt se, mihin tietoihin perustuen asianomistaja oli antanut suostumuksensa asian käsittelyyn tunnustamisoikeudenkäynnissä.

Edellä lausutuun perustein aluesyyttäjä B on toiminut asiassa lainvastaisesti ryhtymällä toimenpiteisiin tuomioesityksen tekemiseksi, vaikka pääkäsittely oli asiassa aloitettu eikä syyteneuvottelun soveltamisalaa koskevat edellytykset ole täyttyneet asian laadun vuoksi. Lisäksi aluesyyttäjä B on toiminut lainvastaisesti sopiessaan syyteneuvottelussa rikostunnusmerkistön valinnasta, laatiessaan syyteneuvottelujen päätteeksi tuomioesityksen tiedustelematta rangaistusvaatimuksen esittäneen asianomistajan suostumusta tuomioesitykseen ja vaatiessaan tuomioesityksellä rangaistusta vastaajille vanhentuneista teoista.

Apulaisvaltakunnansyyttäjä on lausunnossaan todennut, että aluesyyttäjä B:llä ei ole ollut vankkaa kokemusta talousrikosasioiden hoitamisesta, joten yllättävässä syyteneuvottelua koskevan lainsäädännön soveltamistilanteessa hän on hyväksynyt kärjätuomarin ja asianajajan näkemykset tarkistamatta niiden oikeellisuutta ennen päätöksentekoaan laista.

Selvityksessään aluesyyttäjä B on todennut jälkeenpäin ajatellen olevan selvää, ettei tuomioesityksen tekeminen perusmuotoisesta veropetoksista olisi niiden vanhentumisen vuoksi ollut mahdollista, mutta tilanteen muututtua yllättäen pääkäsittelyn aikana hän ei miettinyt vanhentumisasiaa riittäväällä tarkkuudella. Tässä kohtaa B:lle tapahtui virhe, jota hän pahoittelee.

Kyseisen kaltaiset virheet voisivat tulla arvioitavaksi rikoslain 40 luvun 10 §:ssä tarkoitettuna tuottamuksellisena virkarikoksena. Tuottamuksellisen virkavelvollisuuden rikkomisen

tunnusmerkistö edellyttää, että teko ei ole kokonaisuutena arvostellen vähäinen ottaen huomioon sen haitallisuus ja vahingollisuus ja muut tekoon liittyvät seikat.

Syyteneuvottelujärjestelmässä syyttäjän toimintaa ohjaavat samat periaatteet kuin kaikessa muussakin syyttäjän toiminnassa. Syyteoikeudesta ja syyttämisen edellytyksistä varmistaminen on oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 1 luvun 6 ja 6 a §:stä ilmenevän mukaisesti ensi sijassa syyttäjän velvollisuus. Selvää on, että syyteoikeuden vanhentumiseen liittyvät säännökset ovat keskeisiä menettelysäännöksiä, jotka syyttäjän tulee tuntea. Syyttäjän huolimattomuutta asian käsittelyssä ilmentää se, että selvityksensä mukaan hän oli jopa keskustellut syyteoikeuden vanhentumisesta vastaajien avustajan kanssa, mutta oli tämän jälkeenkin laatinut asiassa tuomioesityksen selvittämättä tarkemmin menettelynsä oikeellisuutta laista, lain esitöistä tai valtakunnansyyttäjän ohjeista. Syyttäjän virheellinen menettely on ollut omiaan edesauttamaan kärjäoikeuden virheellisen ratkaisun syntymistä, ollut omiaan heikentämään luottamusta oikeudenhoitoa kohtaan ja virheitä on pidettävä lähtökohtaisesti vakavana.

Toisaalta menettelyn vähäisyyttä rikosoikeudellisesti arvioituna puoltaa se, että syyttäjä ei ole tehnyt asiassa lopullista ratkaisua, vaan kärjätuomari vastaa itse antamansa tuomion lainmukaisuudesta. Syyteoikeuden vanhentuminen ei ole johtunut aluesyyttäjän menettelystä, vaan veropetosten syyteoikeus oli vanhentunut jo ennen asian syyteharkintaan saattamista. Aluesyyttäjä oli ensin nostanut syytteet törkeistä veropetoksista, joiden syyteoikeus ei ollut vanhentunut. Osaltaan syyttäjän virheelliseen menettelyyn on vaikuttanut se, että tuomioesityksen oli hyväksynyt vastaajien avustajana toiminut asianajaja, jonka kanssa syyttäjä oli keskustellut syyteoikeuden vanhentumisesta.

Kun aluesyyttäjän menettely olisi lähtökohtaisesti vakavuudestaan huolimatta edellä esitettyyn nähden rikosoikeudellisesti tuottamuksellisen virkavelvollisuuden rikkomisen tunnusmerkistössä tarkoitettu vähäinen, ei hänen ole ollut syytä epäillä syyllistyneen asiassa rikokseen. Näin ollen hänen menettelyään on tutkittu vain laillisuusvalvonnallisesti asiasta hankitun selvityksen perusteella toimituttamatta asiassa esitutkintaa.

4 Kärjätuomarin menettelyn arviointi

Syyteneuvottelu ei merkitse tuomiovallan siirtämistä tuomioistuinten ulkopuolelle esitutkintaviranomaisille tai syyttäjille vaan tuomiovaltaa käyttää edelleen tuomioistuimien. Oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 5 b luvun 4 §:ssä säädetään edellytyksistä, jolla tuomioistuimen on annettava tuomioesityksen mukainen tuomio. Tuomioistuinten tuomiovallan toteuttamisen osalta keskeistä on, että lain 5 b luvun 5 §:n 1 momentin mukaan tuomioistuimen on jätettävä asia sillensä, jos edellytykset antaa tuomioesityksen mukainen tuomio eivät täyty.

Oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 5 b luvun 4 §:n 1 momentin 3 kohdassa edellytyksenä tuomioesityksen mukaisen tuomion antamiselle on, että tuomioistuin lukee syyksi rikoksen tuomioesityksen mukaisesti. Momentin 4 kohdan mukaan tuomioesityksen antamiselle ei saa olla muutoin estettä. Lain esitöissä on tuotu esille, että tuomioesityksen mukaisen tuomion antaminen voisi estyä 4 kohdan perusteella muun muassa siksi, että tuomioistuin pitäisi rikosta vanhentuneena tai että oikeudenkäynnin edellytyksissä on korjauskelvoton puute ([HE 58/2013 vp](#) s. 32). Syyteoikeuden vanhentuminen ei ole asia, josta syyteneuvottelussa voidaan sopia, vaan oikeudenkäynnin edellytysten, kuten syyteoikeuden vanhentumisen, varmistaminen on tuomioistuimen ratkaisutoiminnan ydinaluetta myös tunnustamisoikeudenkäynnissä.

Kärjäjätuomari A on toiminut asiassa lainvastaisesti antaessaan tuomioesityksen mukaiset tuomiot tuomien vastaajat sakkorangaistuksiin, vaikka tuomioesityksen hyväksymiselle on ollut este, koska tuomioesityksessä rangaistusta oli vaadittu rikoksista, joiden syyteoikeus oli vanhentunut.

Kärjäjäoikeuden laamanni on lausunnossaan todennut, että kysymyksessä on ilmeisesti ollut virhe, mutta on pyytänyt ottamaan huomioon, että tuomioon johtanut tilanne on ollut poikkeuksellinen, kun se on annettu tunnustamisoikeudenkäynnissä ja perustunut syyttäjän kärjäjäoikeudelle toimittamaan vastaajien, heidän avustajansa ja syyttäjän allekirjoittamaan tuomioesitykseen. Tapahtunut on myös mitä ilmeisimmin johtanut vastaajien kannalta lievempään lopputulokseen verrattuna siihen, että heidän syyksi olisi luettu alkuperäisen syytteen mukainen törkeä veropetos.

Selvityksessään kärjäjätuomari A on ilmoittanut, ettei pysty muistamaan yksityiskohtia käsitteystä, mutta on todennut pitäneensä mahdollisena, että hän ei ollut enää tuomioesityksen saatuaan huomannut kiinnittää riittävästi huomiota syyteoikeuden vanhentumiseen. Kärjäjätuomari A on todennut, että nyt asiaa katsoessa olevan ilmeistä, että virhe on tapahtunut.

Kyseisen kaltaiset virheet voisivat tulla arvioitavaksi rikoslain 40 luvun 10 §:ssä tarkoitettuna tuottamuksellisena virkarikoksena. Tuottamuksellisen virkavelvollisuuden rikkomisen tunnusmerkistö edellyttää, että teko ei ole kokonaisuutena arvostellen vähäinen ottaen huomioon sen haitallisuus ja vahingollisuus ja muut tekoon liittyvät seikat.

Rangaistuksen tuomitseminen teosta, josta rangaistusta lain mukaan ei voi enää seurata, on omiaan heikentämään luottamusta oikeudenhoitoa kohtaan. Virhe on tapahtunut kärjäjätuomarin tehtävien ydinalueella eli lainkäyttöratkaisun tekemisessä ja virhettä lähtökohtaisesti pidettävä luonteeltaan vakavana. Virheelliset tuomiot eivät ole tulleet korjatuksi edes ylimääräisenä muutoksenhakuna.

Aluesyyttäjä on selvityksessään kertonut keskustelleensa syyteoikeuden vanhentumisesta vastaajien avustajan kanssa, mutta asiassa on jäänyt epäselväksi, millä tavoin syyteoikeuden vanhentuminen olisi tuotu käräjätuomarin tietoon. Joka tapauksessa käräjätuomari A:n teon moitittavuutta lisää se, että syyteoikeuden vanhentuminen on ollut ilmeisen selkeä havaita kyseisissä oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 5 b luvun mukaisessa tunnustamisoikeudenkäynnissä käsitellyissä asioissa, joissa on ollut kyse yhdestä tuomioesityksestä, jossa on kolme vastaajaa ja ainoastaan yksi rikosnimike, jonka syyteoikeus on ollut vanhentunut jo useita vuosia aiemmin.

Toisaalta käräjätuomarin menettelyn vähäisyyttä rikosoikeudellisesti arvioituna puoltaa se, että syyteoikeuden vanhentuminen ei ole johtunut asiassa miltään osin käräjätuomarin omasta menettelystä vaan veropetoksen syyteoikeus oli vanhentunut jo ennen asian vireille tuloa kärjäoikeudessa. Syyttäjä oli ensin nostanut syytteen törkeistä veropetoksista, joiden osalta syyteoikeus ei ollut vanhentunut. Syyteneuvottelujen aloittaminen ja tuomioesityksen laatiminen on ollut yksinomaan syyttäjän harkittavissa. Rangaistuksiksi on tuomittu sakkorangaistukset eikä virheellinen menettely ole johtanut tätä vakavampiin seurauksiin kuten oikeudettomiin vapaudenmenetyksiin. Lisäksi virheellisen menettelyn voidaan katsoa tapahtuneen lopulta vastaajien eduksi, sillä sakkorangaistuksiin johtaneiden virheellisten tuomioiden purkaminen voisi johtaa alkuperäisten törkeitä veropetoksia koskevien syytteiden käsittelyn jatkumiseen ja vastaajille huomattavasti ankarampiin vankeusrangaistuksiin.

Kun käräjätuomarin menettely olisi lähtökohtaisesti vakavuudestaan huolimatta edellä esitettyyn nähden rikosoikeudellisesti tuottamuksellisen virkavelvollisuuden rikkomisen tunnusmerkistössä tarkoitettuihin tavoin vähäinen, ei hänen ole ollut syytä epäillä syyllistyneen asiassa rikokseen. Näin ollen hänen menettelyään on tutkittu vain laillisuusvalvonnallisesti asiasta hankitun selvityksen perusteella toimituttamatta asiassa esitutkintaa.

Johtopäätökset ja toimenpiteet

Valtioneuvoston oikeuskanslerista annetun lain 6 §:n 1 momentin mukaan, jos virkamies, julkisyhteisön työntekijä tai muu henkilö julkista tehtävää hoitaessaan on menetellyt lainvastaisesti tai jättänyt velvollisuutensa täyttämättä, oikeuskansleri voi antaa asianomaiselle huomautuksen vastaisen varalle, mikäli hän ei harkitse olevan tarvetta syytteen nostamiseen.

Annan mainitun lainkohdan nojalla aluesyyttäjä B:lle ja käräjätuomari A:lle huomautuksen heidän edellä kerrotusta virheellisestä menettelystään.

Lähetän päätökseni tiedoksi valtakunnansyyttäjälle sekä lausuntonsa asiasta antaneelle kärjäoikeuden laamannille.

Tämä asiakirja on allekirjoitettu sähköisesti.

Apulaisoikeuskansleri

Mikko Puumalainen

Vanhempi oikeuskanslerinsihteeri

Juho Lehtimäki